

Stora kopparkittlar
Det i magen kittlar
Att se grötsfabriken så i flor.

14.

Slå nu till i handen jag dig bjöd
Till att älska mej i lif och död:
Under alla öden
Skall du — ta mig böden —
Aldrig sakna brist på öfverflöd.

Gablun, P. A. Huldbergs Boktryckeri 1842.

GS 526

Enemte alldeles nya

W i s d r,

Den Första:

Mig lyfter till att sjunga, &c.

Den Andra:

Det var en helgdags afton, &c.

samt

S i l l e N o t t b o m s

Triare. Bref.

Gablun,
Tryckt på Ludvig Lundströms Förlag.

Kostar 2 R. bita.

Den Första:

Mig lyfter till att sjunga fastän jag sorgse går,
Hwad werlden har att betrakta det kan wäl in-
gen tro, Han wille oss förföra och göra stor oro;
Han är nu så bedrägelig så ingen det kan tro.

2. Men stanna litet ungdom och se dig wäl om!
Sag liknar vår lifstid, ja liksom ett dam, Som
wädrer det blåser snart flyger det bort, Kan hån-
da vår lifstid hon blifwer ganska kort.

3. Betänk hwad för fara wi wandre häruti,
Och sätter all vår tid uppå detta lif. Vårt lif
är som en flugge, ja liksom en dröm; Det är så
lil de bladen som rinna med en ström.

4. Wi tycker wäl i ungdomen att werlden roar
oss, Det kommer wäl en annan som tager oss bort.
Wi tycker det är swårt när wi skall skiljas åt.
Wi träffas wäl åter uppå en annan ort.

5. Men akten eder alla för ulfwen som går,
Han wille oss åtskilja, wi uslaste får! Hans li-
kighet är stor, som uti honom bor Wi äro nu
nu åtskilda, långt förr än wi kan tro.

6. Wi äro nu blott unge och litet har försökt,
Ty våra ungdomsdagar rinna bort som en ström,
De komma ej igen hwarken höst eller vår. Fast
löfvet det växer och gräset det groer.

7. I werlden så hastwer jag ej annat än sorg,
Men Gud uti himmelen han ware vår borg,
När wi är i nöden så hjälper han oss, Och han
hjälper oss alla att bära vårt kors.

8. I werlden så hafwer jag allsingen rikedom,
Jag är så lik den dufwan som uti skogen bor,
Hon flyger upp i trån, hon plockar sina bla'n:
Sen låter hon sig nöja med det lilla som hon har.

9. Stor sak hwad jag i werlden, igenomgå skall,
I denna lilla tiden hon blifwer snart all; Sen
kommer den oändeliga, ewighetens längd, Som
hafwer en början men aldrig någon änd'.

10. Gud låte oss så wandra igenom denna ö,
Och låt oss besinna att wi en gång skall dö, Och
lägga så neder vår wandringsstaf, Och sluta så
wandringen uti den mörka graf.

Bjursås och Baggbö Den 3 April 1842.

Den Andra:

Det war en helgdags afton jag wäntade på dig!
Jag wäntade så länge till klockan slagit ni'.

2. Jag lade mig att sofwa, den sömnen war ej
lång, För hwar gång dörren knäppte då tänkte jag
du kom.

3. Det war en Söndags morgon jag klädde
uppå mig Och tänkte till kyrkan gånga till att få
träffa dig.

4. Men när jag kom åt kyrkan då fanns du in-
tet der Det föll så mig i hägen du hade en annan kär.

5. Den shawlen som jag gaf dig, med roser röd
omkring Den kan du ge tillbaka det gör dig in-
gen ting.

6. Den ringen som jag gaf dig, med nam-
net ditt och mitt, Den kan du ge tillbaka så blir
wi qwitt om qwitt.

7. Hwad skall man plocka roser uppå de hälle-
berg, Hwad skall man hämta kärlet der ingen kär-
let är.

8. De roser har jag plockat de blader har jag
glömt, Och alla wackra flickor har jag för din
skull glömt.

9. Å willen i då weta hwem Wisan diktat har, Så
är det ett par Jungfrur som bor i Stockholms stad.

10. Den ena het Johanna den andra het Chri-
stin: Johanna dricker Kaffe, Christina dricker Win.

11. Och den som sjunger Wisan och intet läg-
ger till, Han pliktat 5 Riksdaler och mister äran till.

12. Och nu är Wisan sjungen, och ända intill
slut Och skrapa nu ihop och gif oss hwar sin sup!

13. Och den som supen gifwer, han är wist en bra
karl! Han skall och hafwa heder i alla sina da'r.

Floda Kyrkoby d. 20 December 1841.

Olof Ersson.

Olle Wotboms Friare-Wisa.

Greta lilla, ack! dej will jag ha,
Sådan skulle, tycker jag, gå bra;
Tycker du det äfwen,
Slå mig rasst i näfwen,
Så är denna sak beställd, hwaba?

2.

Se, du wet jag äger gård och grund,
Rorr om kyrkan i den gröna lund:
Der är trefligt grusligt
Och om natten ljust,
Rör man söfwer in af joneblund.

3.

Blåsen, som du wet, står i mitt stall,
Är en dugtig häst i alla fall:

Säg du hur han stampar,
Ståtligast bland kampar
Svarje helgedag på kyrkans wall.

4.

Innan du i räkning kommer med,
Har jag blott tre värphöns qvar i fred;
Ett, det vill jag be dej,
Tar du någon med dej,
Glöm ejakta den för höken led.

5.

Bland tre tackor en horngumse går,
Man har spått mig att jag likhet får
Med den best i håret,
Just precis det året,
Då med dig, vill Gud, jag brudgum står.

6.

Så med samja ska vi bo en dag,
Folk och få i trefligt hjonelag
Summa tolf personer
Alla med resoner
Inberäknaadt hustru min och jag.

7.

I mitt helgdagsrum, på höger smång,
Står en ståtlig grann sparlatans sång,
Vill du, Greta lilla,
Så ska dit vi trilla
Genom brölloppet, i fullan flång.

8.

Norr om sängen, utfigt på allt sätt,
Har jag hängt en grön och gul taflett:

Tre förghlida gökar,
Alla blomsterlökar
Uti buskar sira den så nått.

9.

Omkring väggarne har jag förstått
Hånga belåten i stort och smått:
Abasverus, Ester,
Kejsare och Präster.
Målade med rödfärga i blått.

10.

Mitt i detta sällskap visar sig
En äsninna, målad måsterlig,
Sente hennes fåle,
Pångbent som bin håle:
Det skall föreställa mor och mig.

11.

Rakt till wensker efter gammal sed,
Står en spegel, gråsligt hög och bred:
Man kan i den ställen
Se sig hel och hållen,
Om man bara för den upp och ned.

12.

Ett långt stäp mot väggen reser sig,
Maken får jag ju en gång med dig:
Tvänne stäp i huset,
Då går jag i ruset
Utas glädjestöjd obisfelig.

13.

Uti köket blir din glädje stor
Blankt och rent är allting, hwart du gnor,